

Sygn. akt V Ga 234/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2017 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie Wydział V Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Andrzej Znak**

Sędziowie: **SSO Zofia Wolna, SSR del. Paweł Ptak (spr.)**

Protokolant: sekr.sądowy Edyta Kubicka

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2017 roku w Częstochowie na rozprawie sprawy z powództwa (...) Przychodnia Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej

w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 23 maja 2017 roku

sygn. akt VIII GC 877/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach 1 i 4, w ten sposób, że w punkcie 1 oddala powództwo, a w punkcie 4 zasądza od powódki (...) Przychodnia Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C. na rzecz pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 4.817,00 zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście złotych);

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 75,00 zł (siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt V Ga 234/17

UZASADNIENIE

Powódka (...) Przychodnia spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w C., po ostatecznym sprecyzowaniu pozwu wносиła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółka Akcyjna w W. :

- kwoty 239,49zł tytułem skapitalizowanych odsetek od dnia wymagalności do dnia wniesienia pozwu;
- kwoty 172,48zł z odsetkami od dnia wniesienia pozwu tytułem rekompensaty za odzyskania należności;
- odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wniesienia pozwu z tym, że od kwoty:

- 899,00zł do dnia 1 lutego 2017 roku;
- 1339,00zł do dnia 27 stycznia 2017 roku;
- (...),00 do dnia 24 stycznia 2017 roku;
- 1096,00zł do dnia 24 stycznia 2017 roku
- 2324,00zł do dnia 3 lutego 2017 roku;
- 525,00 zł do dnia 27 stycznia 2017 roku;
- 781,00 do dnia 21 lutego 2017 roku;
- 575,00 do dnia 27 stycznia 2017 roku;

Uzasadniając swoje roszczenie powódka wskazała, iż w ramach prowadzonej działalności gospodarczej świadczyła pozwanej usługi wykonania badań profilaktycznych oraz wystawiła faktury VAT na łączną kwotę 10.056,00zł. Pozwana do dnia złożenia pozwu nie zapłaciła umówionego wynagrodzenia. Jednocześnie wskazała, iż oprócz wskazanej kwoty dochodzi zapłaty kwoty 239,49zł tytułem opóźnienia w zapłacie w/w należności głównej od dnia wymagalności do dnia 22 października 2016 roku oraz kwota 172,48zł tytułem równowartości 40 Euro stanowiącej zryczałtowane koszty odzyskania należności wg kursu z dnia 30 września 2016 roku.

Pozwana (...) Spółka Akcyjna w W. wносиła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania. Wskazała, że w okresie od października 2016 roku do stycznia 2017 roku powódka przesyłała skierowania a także wyjaśnienia do raportów i skierowań. Po uzyskaniu tych dokumentów została zapłacona łącznie kwota 9.961,00zł. Różnica między kwotą zapłaconą a wynikającą z faktur wynika z faktury korekty na kwotę 95zł.

Wyrokiem z dnia 23 maja 2017 roku Sąd Rejonowy w Częstochowie w sprawie VIII GC 877/16 zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 411,97 zł oraz ustawowe odsetki od kwot:

- 172,48 zł. z odsetkami ustawowymi w wysokości 7% w stosunku rocznym od dnia 26 października 2016 roku;
- 899,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych w wysokości 9,5% w stosunku rocznym od dnia 26 października 2016 roku do dnia 1 lutego 2017 roku;
- 1.339,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych w wysokości 9,5% w stosunku rocznym od dnia 26 października 2016 roku do dnia 27 stycznia 2017 roku;
- 2.517,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych w wysokości 9,5% w stosunku rocznym od dnia 26 października 2016 roku do dnia 24 stycznia 2017 roku;
- 1.096,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych w wysokości 9,5% w stosunku rocznym od dnia 26 października 2016 roku do dnia 24 stycznia 2017 roku;
- 2.229,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych w wysokości 9,5% w stosunku rocznym od dnia 26 października 2016 roku do dnia 3 lutego 2017 roku;

525,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych w wysokości 9,5% w stosunku rocznym od dnia 26 października 2016 roku do dnia 27 stycznia 2017 roku;

- 781,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych w wysokości 9,5% w stosunku rocznym od dnia 26 października 2016 roku do dnia 21 lutego 2017 roku;

- 575,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych w wysokości 9,5% w stosunku rocznym od dnia 26 października 2016 roku do dnia 27 stycznia 2017 roku;

oddalił powództwo w części dotyczącej zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty 95,00 zł, umorzył postępowanie w pozostałym zakresie oraz zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5.341,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wydając taki wyrok Sąd Rejonowy ustalił, że w ramach prowadzonej działalności powódka świadczyła na rzecz pozwanej usługi wykonywania badań profilaktycznych, wystawiając z tego tytułu faktury. I tak:

- w dniu 29 lutego 2016 roku wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 899,00zł płatną do dnia 14 marca 2016 roku za usługi świadczone w lutym 2016 roku;

- w dniu 31 marca 2016 roku wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 1.339,00 zł płatną do dnia 21 kwietnia 2016 roku za usługi świadczone w marcu 2016 roku;

- w dniu 30 kwietnia 2016 roku wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 2.517,00zł płatną do dnia 29 maja 2016 roku za usługi świadczone w kwietniu 2016 roku;

- w dniu 31 maja 2016 roku wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 1.096,00zł płatną do dnia 21 czerwca 2016 roku za usługi świadczone w czerwcu 2016 roku;

- w dniu 30 czerwca 2016 roku wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 2.324,00zł płatną do dnia 21 lipca 2016 roku za usługi świadczone w czerwcu 2016 roku, skorygowaną w dniu 30 stycznia 2017 roku faktura nr (...) do kwoty 2.229,00zł;

- w dniu 31 lipca 2016 roku wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 525,00zł płatną do dnia 21 sierpnia 2016 roku za usługi świadczone w lipcu 2016 roku;

- w dniu 31 sierpnia 2016 roku wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 781,00zł płatną do dnia 21 sierpnia 2016 roku za usługi świadczone w sierpniu 2016 roku;

- w dniu 30 września 2016 roku wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 575,00zł płatną do dnia 21 października 2016 roku za usługi świadczone we wrześniu 2016 roku;

Pomimo upływu terminu płatności pozwana nie uregulowała należności. Pismem z dnia 21 października 2016 roku powódka wezwała ją do zapłaty kwoty 10.056,00zł w terminie do dnia 24 października 2016 roku. Na przestrzeni stycznia 2016r – lutego 2017 roku pozwana dokonała zapłaty powyższych należności. W szczególności:

- w dniu 24 stycznia 2017 zapłaciła kwotę 795,00zł na poczet faktury nr (...), kwotę 240zł na poczet (...), / (...), (...), kwotę 2812,00zł na poczet (...), (...), (...), (...), kwotę 381,00zł na poczet faktury nr (...), kwotę 330,00zł na poczet faktury nr (...); kwotę 105,00zł na poczet faktury nr (...);

- w dniu 27 stycznia 2017 roku zapłaciła kwotę 295,00zł na poczet faktury nr (...).2016, kwotę 195,00zł na poczet (...); kwotę 849,00zł na poczet (...);

- w dniu 1 lutego 2017 roku kwotę 90,00zł na poczet faktury nr (...) oraz kwotę 829,00 zł ze wskazaniem iż dotyczy ona (...);

- w dniu 3 lutego 2017 roku kwotę 1.908,00zł na poczet (...), (...), kwotę 321,00zł na poczet faktury nr (...);

- w dniu 21 lutego 2017 roku kwotę 511,00zł na poczet (...), (...); kwotę 270,00zł na poczet faktury nr (...).

Rozpoznając sprawę Sąd oddalił wnioski pozwanej o przeprowadzenie dowodów z korespondencji mailowej przez ponaglenia do zapłaty i wezwania do zapłaty. Sąd ten przyjął, że aby można była przeprowadzić dowód z korespondencji mailowej koniecznym jest sporządzenie wydruku, opatrzenie go datą oraz zaopatrzenie go w podpis.

Pozwany, działający z udziałem zawodowego pełnomocnika, chcąc przeprowadzić dowód w korespondencji mailowej winien złożyć uwierzytelnione wydruki tej korespondencji, skoro zaś tego nie uczynił, to tym samym Sąd odmówił wciągnięcia w poczet materiału dowodowego niewierzytelnionych kopii. Z podobnych względów Sąd odmówił wciągnięcia w poczet materiału dowodowego ponagień do zapłaty.

W świetle ustalonego powyżej stanu faktycznego Sąd Rejonowy wskazał, że bezspornym jest, iż strony łączyła umowa, na podstawie której powódka świadczyła dla pozwanej usługi wykonywania badań profilaktycznych, a także to, że pozwana nie uregulowała należności w terminie wskazanej w fakturach lecz dopiero na przestrzeni od 24 stycznia do 21 lutego 2017 roku. Istota niniejszego sporu, po dokonanych ograniczeniach sprowadza się do rozstrzygnięcia, czy powódka może domagać się zapłaty odsetek oraz kwoty 172,48zł tytułem rekompensaty. Umowę łączącą strony Sąd Rejonowy zakwalifikował jako umowę o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, a do których, stosownie do treści art. 750 k.c., stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Wskazał dalej, że przepisy Kodeksu cywilnego statuują zasadę względnej odpłatności umowy o świadczenie usług, przyjmując równocześnie domniemanie odpłatności (art. 735 § 1 k.c. w związku z art. 750 k.c.). Stanowią one także (art. 744 k.c.), iż w przypadku odpłatnego zlecenia, wynagrodzenie należy się po wykonaniu zlecenia, chyba, że co innego wynika z umowy lub z przepisów szczególnych. W przypadku braku zapłaty w umówionym terminie wierzyciel ma prawo żądać spełnienia tego świadczenia, a także odsetek za czas opóźnienia (art. 481§1 k.c.), jak również dalszych odsetek od dnia wytoczenia o nie powództwa (art. 482§1 k.c.). Odsetki te przysługują wierzycielowi za okres od dnia wymagalności do dnia zapłaty i to bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności. Sam fakt zaistnienia opóźnienia przesądza bowiem o powstaniu odsetek, które należą się wierzycielowi, chociażby dłużnik nie dopuścił się zwłoki (art. 477 k.c.) a wierzyciel nie doznał szkody. Ponadto zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2010 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, bez wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40,00 Euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne (art. 10.1).

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest zdaniem Sądu Rejonowego, że pozwana nie uregulowała należności w terminach określonych w fakturach, powódka zatem wnosząc powództwo uprawniona była do skapitalizowania odsetek oraz domagania się zapłaty dalszych odsetek od dnia wytoczenia o nie powództwa. Wysokość tych odsetek wyliczona została na kwotę 239,49zł. Wysokości tej pozwana nie zakwestionowała, nie budziła ona także wątpliwości Sądu.

W konsekwencji roszczenie powódki obejmujące zasądzenia kwoty 239,49zł oraz dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od należności wynikających z wystawionych faktur za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty uznać należało za zasadne. Sposób zarachowania poszczególnych wpłat przez powódkę, wskazany w piśmie z dnia 2 maja 2017 roku nie był kwestionowany przez pozwaną. Powódce należą się zatem odsetki za wskazany okres. Z wyjątkiem odsetek od kwoty 2.324,00zł z faktury nr (...). W dniu 30 stycznia 2017 roku dokonano bowiem korekty tej faktury zmniejszając należność z kwoty 2.324,00 zł do kwoty 2.229,00zł, tym samym powódce przysługiwały odsetki jedynie od zmniejszonej kwoty 2.229,00 zł, a nie kwoty 2.324,00zł.

Ponadto Sąd Rejonowy wskazał, że z zebranego materiału dowodowego wynika, że powód ma prawo domagać się także zapłaty rekompensaty w wysokości równowartości 40,00 Euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. Należności określone w fakturach miały zostać zapłacone na przestrzeni od 14 marca 2016 roku do 21 października 2016 roku, jeżeli zaś pozwana tego nie uczyniła to roszczenie o zapłatę stało się wymagalne, a tym samym powódka nabyła uprawnienie do domagania się równowartości 40,00 Euro. Zauważyć należy także, że uprawnienie to jest zatem niezależne od tego, czy wierzyciel poniósł jakikolwiek uszczerbek związany z opóźnieniem w spełnieniu przez dłużnika świadczenia pieniężnego. Celem regulacji z art. 10 ust. 1 u.t.z.h. jest m.in. skłonienie dłużnika do dokonywania zapłaty terminowej należności.

Kurs Euro na dzień 30 września 2016 roku wskazany w Tabeli nr (...) z dnia 2016-09- (...) z dnia 2016-09-30 wynosił 4,3120 zł, tym samym powódka uprawniona była do dochodzenia stałej rekompensaty w wysokości 172,48 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa.

Mając zatem powyższe na uwadze roszczenie powoda, po dokonany ograniczeniu, Sąd Rejonowy uznał za zasadne i na mocy art. 734 k.c. w zw. z art. 735 k.c. i art. 750 k.c., art. 481 § 1 k.c. i art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. 2013.403), art. 482§1 k.c. zasądził dochodzoną należność wraz z odsetkami za opóźnienie, oddalając jednocześnie powództwo w części dotyczącej zasądzenia odsetek od kwoty 95,00zł z faktury nr (...) z uwagi na dokonaną korektę należności.

Z uwagi na cofnięcie powództwa co do kwoty należności głównej i odsetek od kwoty 239,49zł od dnia wytoczenia na mocy art. 355 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie. O kosztach Sąd Rejonowy orzekł na mocy art. 98 k.p.c. nakładającego na stronę przegrywającą obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów niezbędnych do celowej obrony, uznając, iż to powód przegrał niniejszą sprawę i to jego obciążają koszty z tym związane. Pozew w niniejszej sprawie wniesiony został skutecznie do Sądu dnia 26 października 2016 roku, zaś zapłata dokonana na przestrzeni stycznia i lutego 2017 roku tj. w toku sprawy. Pozwana zatem jako przegrywająca winna zwrócić powódce poniesione przez nią koszty.

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana zarzucając Sądowi Rejonowemu:

- naruszenie art. 309 k.p.c. w związku z art. 308 § 1 i § 2 k.p.c. w związku z art. 233 § 2 k.p.c. wskazując, że brak poświadczenia wpływa na siłę dowodu, ale nie jest warunkiem koniecznym do wprowadzenia takiego dowodu do materiału dowodowego; również niepoświadczone kserokopie dokumentów podlegają ocenie. Sąd I instancji odmawiając wciągnięcia w poczet materiału dowodowego korespondencji mailowej oraz ponaglenia do zapłaty i wezwania do zapłaty naruszył wskazane wyżej przepisy;

- naruszenie art. 77 (2) k.c. w związku z art. 245 k.p.c. dotyczących formy dokumentowej;

- naruszenie art. 481 § 1 k.p.c. w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 o terminach zapłaty w transakcjach handlowych; pozwana nie popadła bowiem w opóźnienie, wobec czego ani odsetki ani rekompensata w równowartości 40 Euro są nienależne.

W konkluzji skarżąca wnosiła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów postępowania apelacyjnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Częstochowie do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zarzuty podniesione przez pozwaną w apelacji, pomimo pewnych niedostatków w ich sformułowaniu, okazały się w rezultacie zasadne, co skutkowało merytoryczną zmianą orzeczenia Sądu I instancji w kierunku wskazanym przez apelującą.

W szczególności, ocenie Sądu Okręgowego, na uwzględnienie zasługuje zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 481 § 1 k.c. oraz art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 684) - dalej: u.t.z.h. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 481 § 1 k.c.) Zauważyć dalej trzeba, że szczególną regulację w odniesieniu do transakcji handlowych przewiduje art. 7 ust. 1 u.t.z.h. zgodnie z którym wierzycielowi przysługują odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych, jeżeli, po pierwsze, wierzyciel spełnił swoje świadczenie, po drugie zaś, jeżeli wierzyciel nie otrzymał świadczenia pieniężnego (zapłaty) w terminie określonym w umowie. W istocie więc przesłanką naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie jest popadnięcie

dłużnika w stan opóźnienia. Artykuł 10 u.t.z.h. kreuje natomiast roszczenie o stałą kwotę rekompensaty kosztów odzyskania należności. Roszczenie opisane w tym przepisie powstaje ex lege od dnia nabycia przez wierzyciela uprawnienia do odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1 u.t.z.h. Roszczenie o stałą kwotę rekompensaty kosztów odzyskania należności powstaje więc w przypadku wystąpienia stanu opóźnienia w spełnieniu świadczenia pieniężnego wynikającego z transakcji handlowej (nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1 u.t.z.h.).

Jak wynika z powyższych uregulowań, podstawową przesłanką ustalenia uprawnienia wierzyciela do dochodzenia zarówno odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych, jak i rekompensaty kosztów odzyskania należności o których mowa w art. 10 u.t.z.h. jest uprzednie ustalenie czy dłużnik popadł w opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego. Wymaga to w sposób oczywisty ustalenia terminów wymagalności poszczególnych świadczeń, to zaś z kolei jest zasadniczo niemożliwe bez ustalenia treści łączącej strony umowy będącej źródłem zobowiązania, gdyż to tam w pierwszej kolejności należy poszukiwać uregulowania tej kwestii. Zgodnie bowiem z art. 455 k.c. dopiero jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (zobowiązanie bezterminowe).

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy założył a priori, iż pozwana popadła w opóźnienie, tylko na tej podstawie, że nie dokonała wpłat na rzecz powódki w terminach określonych w przedłożonych fakturach VAT. Pozwana natomiast zakwestionowała wymagalność poszczególnych świadczeń, które miały powstać w tych datach podnosząc, że powódka nie załączyła do przedmiotowych faktur dodatkowej wymaganej dokumentacji (skierowań i raportów). W tym stanie rzeczy kwestia wymagalności roszczenia stała się sporna pomiędzy stronami i rzeczą Sądu było tą kwestię wyjaśnić w oparciu o zaoficerowany przez strony materiał dowodowy. Ponieważ to powódka wywodziła z faktu popadnięcia pozwanej w opóźnienie korzystny dla siebie skutek prawny, na niej – zgodnie z art. 6 k.c. - ciążyła powinność udowodnienia tej okoliczności, co powinno nastąpić w szczególności poprzez przedłożenie łączącej strony umowy w postaci dokumentu, bądź wykazania jej treści innymi środkami dowodowymi. W treści tej umowy – jak już wyżej wskazano – strony winny uregulować termin, w jakim pozwana powinna spełnić świadczenie oraz ewentualne wzajemne obowiązki od których zależało powstanie wymagalności roszczenia o zapłatę. Nie można bowiem wykluczyć, że tak jak twierdziła pozwana, płatność była uzależniona od wystawienia, bądź doręczenia pozwanej określonych dokumentów. Dopiero gdyby umowa tych kwestii nie uregulowała, w grę wchodziłyby terminy zapłaty wskazane na wystawionych przez powódkę fakturach. Faktura VAT - jak powszechnie przyjmuje się w orzecznictwie - jest bowiem dokumentem księgowym jedynie mogącym pomocniczo wskazywać na istniejący stosunek prawny pomiędzy stronami. Nie jest jednak dowodem decydującym o treści zobowiązania.

Zgodnie z zasadą ciężaru dowodów przewidzianą w art. 6 k.c., osoba, która powołuje się na przysługujące jej prawo i żąda czegoś od innej osoby zobowiązana jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Zasada ta oznacza, iż na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, na pozwanym zaś ciężar udowodnienia faktów niweczących to prawo (vide: m.in. uzasadnienie wyroku SN z dn. 03.10.1969r., II PR 313/69, OSNC 1970/9/147). Podkreślenia również wymaga, iż to strony są dysponentami postępowania cywilnego, a obowiązujące obecnie przepisy procedury cywilnej nie nakładają na Sąd obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest zatem zobligowany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art.232 k.p.c.), gdyż obowiązek ich przedstawienia spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie (art.227 k.p.c.) został włożony na tę stronę, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art.6 k.c.). Wszelkie zaniechania w zakresie inicjatywy dowodowej ocenione być zatem muszą jako zawinione przez stronę. Niewątpliwie zatem powód musi już w pozwie powołać wszystkie dowody mające wykazać istnienie istotnych dla przyjęcia zasadności roszczenia faktów. Bowiem rzeczą powoda, na którym ciąży obowiązek wykazania faktów z których wywodzi skutki prawne jest dostarczenie, materiału dowodowego koniecznego dla przyjęcia zasadności dochodzonego roszczenia.

W rozpoznawanej sprawie powódka nie sprostala ciężarowi udowodnienia dat wymagalności poszczególnych świadczeń wynikających z przedłożonych faktur VAT, a ich ustalenie przez Sąd Rejonowy wyłącznie w oparciu o ich treść, bez ustalenia treści umowy w tym zakresie, jak już wyżej wskazano, było dalece niewystarczające.

W świetle powyższego nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, słusznie zresztą zarzucane przez skarżącą, naruszenie przez Sąd I Instancji powołanych w apelacji przepisów prawa materialnego i procesowego, w związku z oddaleniem przez ten Sąd wniosków dowodowych pozwanej o przeprowadzenie dowodów z korespondencji mailowej oraz ponaglenia do zapłaty i wezwania do zapłaty (k. 98,99). Nie sposób bowiem stwierdzić jaki wpływ miały okoliczności wskazane w tych dokumentach na wymagalność świadczenia pozwanej, skoro termin ten nie został ustalony. Należy jedynie zauważyć, że stosownie do art. 77² k.c. obecnie do zachowania dokumentowej formy czynności prawnej wystarcza złożenie oświadczenia woli w postaci dokumentu, w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie. Z kolei zgodnie z art. 77³ k.c. dokumentem jest nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jej treścią. Przyjmuje się, że pojemność znaczeniowa określenia "nośnik informacji" użytego w tym przepisie jest tak duża, że może obejmować nie tylko wszystkie znane ustawodawcy formy czynności prawnej oraz wszystkie współczesne techniki "stwierdzenia pismem", lecz również każdy "nieatrwały" sposób utrzymania (zachowania, zatrzymania, uchwycenia) informacji w celu zapoznania się z jej treścią. Nośnikiem informacji jest jakikolwiek materiał bądź urządzenie umożliwiające zapoznanie się z jej treścią. Przedłożone przez pozwaną kopie bez wątplenia taki walor posiadają, powódka nie zaprzeczyła ich treści, a zatem okoliczności z nich wynikające nie były pomiędzy stronami sporne.

Mając powyższe względy na uwadze Sąd Okręgowy, uwzględniając w całości apelację pozwanego, dokonał zmiany zaskarżonego wyroku w punkcie 1 zgodnie z art. 386 § 1 k.p.c. i oddalił powództwo oraz orzekł o kosztach procesu.

O kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego, zmieniając punkt 4 zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z oraz § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, uznając że powódka uległa co do całości dochodzonego pierwotnie roszczenia, skoro nie wykazała, że było ono wymagalne w dacie wniesienia pozwu, zaś o kosztach postępowania apelacyjnego - w oparciu o § 2 pkt 1 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 powołanego wyżej rozporządzenia.